

ADRIAN LUPESCU

**DIN ZILELE
SURPĂRII**

**LIMES
2020**

Măști fără chip

E soarta noastră stinsă într-un butoi de clor
 Și măști sângerează pe orice figură
 Când nopțile grele, zile nu mai vor,
 Iar spaima ne strânge ca o armură.

**Căci viața ne-a rămas în stare de alarmă
 Și-un bal mascat lugubru pe toți ne-a confiscat
 Habar n-avem de ce, și cine ne condamnă
 Nici dacă vom fi liberi, cândva, cu adevărat!**

**Și nu-mi întinde mâna, că prea miroase-a moarte
 Alungă-ți lacrima și nu mă mai privi
 Că inima se ține de venele ei sparte
 Și nu pot să-mi fac planuri decât pentru o zi!**

Chiar nu mai știu nimic, nimic despre voi
 Și nici despre mine n-am mai aflat ceva
 Nici dacă vom primi vreodată înapoi
 Un pic de fericire de s-ar mai putea!

CUPRINS

Alte măști, aceleași figuri.....	5
Scuturați odată, pomul!.....	7
România „specială”.....	8
Despre oameni și bestii	10
Încă o dezinfecție!	12
„Săgila-te-aș” și n-am cum!	14
Mierea piramidelor.....	16
CORonavirus, CORupție.....	18
Moaște, icoane și viruși	20
Solidaritate și complicitate	22
Izolare și elite.....	24
Ține-ți gura, muceo!	26
Despre Purici și alte lepre	28
Despre indigestie și sandviș	30
Băiețașul și regele.....	32
Enciclopedia Lucrurilor Inutile	34
Un Minister al Schimbării	36
Sfinți, farisei ori demoni?.....	38
Craii de Curte Veche și Nouă	40
O poveste adevărată pentru România!	42
Mâncatul la două linguri.....	44
Când ruginește nuca din perete... ..	46
Revoluție și tăcere	48
O jumătate de veac în oglindă	50
De la cel mai mic rău spre marele hău	52
Băiat de bani gata și fata lui tata!.....	54
Parastas cu mortul viu!.....	56
Linge-blide de partid.....	58
De ce este obligatoriu să fim proști?	60
Politică fără delicatețuri	62
E vremea (nev)rozelor ce mor?	64
Cioliac peste Pupăză	66

Respectiv	Cronica unei copilării dinainte amânate.....	68
	T.V.A. – pe afișul lipit	70
	Nu mai pot!.....	72
	De ce țin eu să fiu „învechit”... ..	74
	Cum să supraviețuiești când ești cel mai bun.....	76
	Despre Platon și Viorica Dăncilă	78
	Domnul Învățător Mihai Eminescu	80
	Dodon Quijote	82
	Scoateți-mă din oală!.....	84
	A furat, dar a și făcut!	86
	<i>Frontiera</i> dintre sclavi.....	88
	Hai să <i>dezvoltăm</i> prostia!	90
	Un viitor care să spele rușinea trecutului.....	92
	Despre viața <i>tematică</i>	94
	Triste realități cu niște stupizi.....	96
	America – sau despre prețul libertății	98
	Partidul, ca o echipă.....	100
	Între șandrama și palat – o casă... ..	102
	Pandemie, paranghelie?	104
	Când Iuda ne învață rusește... ..	106
	Nicio stea în noaptea minții!	108
	Surdo-mut și aproape orb	110
	Când sare Puricul peste cal.....	112
	Despre chipurile înșelătoare ale răului.....	114
	De la tril, la grohăit	116
	Dezmortuirea din proiect!	118
	Când coronavirusul are culoarea roșie... ..	120
	Cartea – de la raft până la oameni	122
	40, 70...90?	124
	Un mugur veșted... ..	126
	Pontacul.....	128
	Când rațiunea își ia <i>Vacanța Mare!</i>	130
	Virusul de pe <i>Titanic</i>	132
	Satu Mare, Satu Moare?.....	134

	Campanie și veselie	136
	De ce să pierim pe cale?	138
	Hai la o cafea, ca să punem de o revoluție!	140
	Omul mocirlos	142
	O perfuzie târzie	144
	23 August libertate ne-a adus?.....	146
	Tomberoane și îngeri.....	148
	Despre adâncime și somn.....	150
	Gunoiernița.....	152
	O limbă nu se schimbă!	154
	În fond, n-avem nicio formă... ..	156
	Grăjdarul și vidanjorii.....	158
	Cultură fără bani, bani fără cultură!	160
	Un fluture cu trup de vierme	162
	Cu respect! Totuși... cine sunteți?	164
	Un tânăr gata expirat.....	166
	Zgribințerii și pițifelnicii	168
	Un trecut care ne leagă	170
	Jucărele de campanie	172
	Un poet străjuit de o cruce	174
	Coadă de la librărie	176
	Un răsărit pentru cocoșii târzii	178
	Uriașul demon nevăzut.....	180
	Trăiască voturile moarte!	182
	De ce nu merg tinerii la vot?	184
	Când privighetorile vor croncăni.....	186
	Trei trandafiri, doi pumni și-o palmă	188
	O viață simplută... ..	190
	Trump – o oglindă făcută țândări	192
	Salvarea din giratoriu.....	194
	Măști fără chip.....	196

Coperta și tehnoredactarea: DINU VIRGIL

Lector: Cornelia Bălan - Pop

Coperta: Elizabet Talpos

Volum coordonat de Felician Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUPESCU, ADRIAN

Din zilele surpării / Adrian

Lupescu; - Florești : Limes, 2020

ISBN 978-606-799-445-2

821.135.1

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel./fax: 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Alte măști, aceleași figuri

Am încercat în aceste pagini să prind în insectarul cuvintelor câteva din gândurile și trăirile mele, *din primăvară până în toamnă...*

Știu că ar fi fost mult mai interesant dacă aș fi reușit, asemenea lui Boccaccio, să imaginez zece personaje în căutarea unei salvări de epidemia de ciumă, dar secolul XIV este atât de departe de noi și nu neapărat doar temporal...

Am traversat câteva luni prin pustia de fumuri a unei pandemii nemaîntâlnite. Nici cel mai bătrân om de pe planeta asta nu-și amintește să mai fi trecut prin așa ceva.

Poate că încă suntem mult prea aproape de focul acestui flagel ca să-i putem măsura și cumpăni consecințele. Într-o zi, ne vom scoate masca de pe obraz, dar tare mă tem că umbra ei, n-o să dispară prea repede!

Am publicat din două în două zile câte o tabletă pe pagina mea de Facebook, chiar dacă știam că ea nu poate vindeca vreo boală, dar pe vreme de restriște e bun și un paliativ, nu? Am vrut să rămână o urmă, peste măști și figuri. Ce putem face cu pandemia asta? Și – mai ales – ce putem face **noi** cu ceea ce face pandemia din **noi**? Iată câteva obsedante întrebări care mi-au măcinat zilele și nopțile acestui interstițiu agonizant...

Voi citi – poate – peste câțiva ani, atunci când voi ajunge la o altă maturitate, paginile acestea, scrise cu înfrigurare, deznădejde și speranță, în tranșeele unui front care, cu cât este mai nevăzut, cu atât este mai înfricoșător...

Respect per Cuvintele mele se opresc aici, după mijlocul lui octombrie 2020. Singurul lucru pe care îl știu – într-o cheie absolut socratică – este că nu știu nimic, că nu văd prin vâlvătaie, zorii liniștii și liniștirii, că lumea în care trăiesc s-a schimbat în mod fundamental, iar depărtarea dintre oameni a fost grăbită de neîncredere și boală.

Da, și trupul nostru trebuie să se vindece, el are nevoie de un salvator vaccin. Oare cât putem (supra)viețui în vecinătatea unei panici incontrollabile? Dar sufletul, cu el ce facem?

Am încheiat șirul acestor tablete cu o poezie care a devenit apoi, cântec. Am pus în el lăuntrică zdruncinare a unui bocet, a unui țipăt al neputinței de a nu înțelege lucruri exterioare ființei noastre...

Continuăm drumul. Tot mai îngust și mai plin de hârtoape. Mă tem însă că răsăritul unei noi speranțe este unul părelnic, iar rana sângerie pe care o întrezărim pe cer, nu vestește o nouă zi, ci sfârșitul ei.

Vom amâna – cât se mai poate – scadența. Și apoi, cineva o să tragă linia. Linia vieții, peste linia morții...

Scuturați odată, pomul!

Să cadă viermii, fructele putrede, frunzele uscate și crăcile sterpe. De atâtea zile vedem cu stupeoare macabrul spectacol al panicii pandemice care cotropește amărâta asta de țară. Buimăceala, incompetența și indolența sunt astăzi reperatele unei prăbușiri dinainte anunțate. Măcar de-ar vedea cineva că România intră în agonie, că răutatea, prostia și incompetența fac mult mai mari ravagii decât coronavirusul. Nimeni nu știe ce-i de făcut, ne mișcăm ca-n reluare, vedem că în față avem un stâlp, doar când dăm cu capul în el, iar lacrimile și sângele nefericiților sunt absorbite de buretele comunicatelor oficiale.

Se fac dezinfecții, se dau sfaturi de igienizare, dar eu cred, că după ce va trece nebunia asta, va trebui să înceapă adevărata dezinfecție a României, pentru că altfel, țara aceasta se va prăbuși în sărăcie și disperare!

Hai, scuturați o dată pomul acesta și faceți un plan de stărpire a celor care au jefuit și batjocorit până acum, România!

31 martie 2020

România „specială”

O țară săracă, așa cum este România noastră, are încă puterea de a risipi sume fabuloase pentru a răsplăti niște slujbași – trimiși mult prea devreme în pensie – pentru merite, desigur, iluzorii!

Parlamentarii au pensii speciale, și asta drept mulțam că, din cauza dezolantei noastre clase politice, peste cinci milioane de români au luat calea pribegiei. Cum să nu merite o pensie specială, becisnicii ăștia? Au desființat spitale, cele opt spitale regionale sunt în stadiu de fantome care nici măcar nu bântuie somnul gras al vinovaților, în vreme ce poporul acesta, de multe ori răbdător în istorica lui indolență, a rămas pur și simplu lipsit de apărare. Dacă vorbim despre imunitate, asta nu există decât pentru parlamentari. În rest...

Urmează apoi, cohorte de justițieri, polițiști, jandarmi și naiba mai știe cine se înfruptă din banul public, care au ostenit și ei – nu-i așa? – să ajungem în halul în care am ajuns! E un jaf legiferat, grație complicității unor răufăcători care au pus mâna pe țara asta amărâtă!

Și nici măcar acum, în ceasul acesta negru al deznădejdelor, nimeni nu are curajul să facă dreptate, să repună lucrurile într-o matcă a unei minime normalități! Banii – și așa puțini – se scurg pe canale murdare, ca să-i îmbuibe în continuare, exact pe cei care au fost părtași la îngenuncherea noastră. Se încearcă iarăși o bulibășeală, o dregere a busuiocului, in extremis. Tipic balcanic!

Sunt oameni curați în țara aceasta care au muncit cu cinste și demnitate, iar după o viață de chin, au acum o pensie nenorocită. Oamenii aceștia nu au ieșit la pensie la

40 de ani, deși munca lor a fost mult mai istovitoare decât a hienelor care împart legea. Iar acum, ei sunt cei mai vulnerabili.

România se scufundă sub greutatea impostorilor, a corupților și a ticăloșilor. Îi bai, oameni buni, îi mare bai! Dacă nici acum nu se pune piciorul în prag, coronavirusul va fi doar o dulce copilărie față de ceea ce va urma după el!

România „specială” trebuie să dispară la fel de urgent precum pandemia asta nenorocită! Visez la o Românie pe care Mihai Eminescu a visat-o exact când avea vârsta mea, adică 16 ani, scriind: *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!* Hai s-o mai citim odată. Poate învățăm ceva...

P.S. Am înțeles – într-un târziu! – ce a vrut să spună Rareș Bogdan, atunci când compara spitalul din Suceava cu cele din Occident. Precis că se gândea la cele din Italia sau Franța. Până la urmă, omul a avut dreptate!

1 aprilie 2020

(ce bine ar fi, dacă textul de mai sus ar fi doar o simplă păcăleală. Din păcate, nu e!)

Despre oameni și bestii

Primul lucru care te izbește de cum treci frontiera înspre vest, este cordialitatea celor cu care interacționezi: oameni obișnuiți, vânzători, polițiști sau funcționari. În Occident, politețea este condiția absolută a comunicării. Relațiile interumane se bazează pe respect și amabilitate.

O amară ironie a sorții face ca la noi în funcții publice să ajungă mai mereu niște indivizi grobieni și butucănoși. Polițistul de pe stradă te privește acru și suspicios, ca pe un răufăcător, funcționara de la ghișeu are în privirea ei atâta oțet, încât ar putea să alimenteze o întreagă fabrică de murături. Cunoscoți politicieni plini de greață, care în loc de degete au gheare și în loc de dinți, colți. Mai adăugați la aceștia, vânzătoarele care te privesc ca pe un tâlhar, ori pe profesorii care pe un ton jovial-trivial își varsă toate frustrările în capul unor elevi, care astfel învață temeinic ca atunci când vor fi mari să se comporte la fel. Mitocănia, bătăria reprezintă – pentru mulți dintre aceștia – un *modus vivendi* din care își extrag amara sevă existențială.

Cred că, în primul rând, e vorba despre o grilă valorică eronată. De la comuniști știm că umilirea, zdrobirea personalității prin metode astringente, sunt dintre cele mai eficiente fărădelegi. Habar n-am cum am putea îndepărta acest jeg de pe trupul tot mai vlăguit al Patriei. Ce vaccin ar trebui inventat, ca să injectăm toate bestiile acestea, măcar cu un strop de empatie? Tare mă tem însă, că răutatea în care au fiert o viață întreagă este imună la orice formă de omenie. Dezgustul, disprețul față de semeni, nu sunt pedepsite în niciun fel. Doar este limpede

că într-o țară în care se aplică legea junglei, să dicteze răgetul măgarului și nu trilul privighetorilor!

Un chip senin, o mână întinsă și-o vorbă caldă, chiar nu costă nimic! Și totuși, ele sunt valori imuabile, cele care se adună discrete în doar două litere: O și M!

Când pe chipul bestiei va răsări primul zâmbet, atunci poate că va începe să se facă lumină și în văgăuna aceasta de trăire, care ne împovărează existența și așa chinuită...

3 aprilie 2020

Încă o dezinfecție!

Pe măsura ce nebunia asta va deveni pandemică, normal că se vor căuta vinovații! De la regimul lui Bănescu, atunci când au fost desființate mai multe spitale, la cel pesedist, în care nu s-au făcut cele opt spitale regionale, ajungându-se la guvernul actual, care nu a făcut și nu a dres!

Desigur, vorba rabinului, toți nemulțumiții au dreptate! Dar dincolo de învinuiri și acuze rămâne presantă, întrebarea moștenită de la tata Lenin: ce-i de făcut? Am văzut ravagiile pe care boala asta cumplită le-a făcut în țările Occidentului și un gând frisonant pune stăpânire pe noi și ne spune că asta ar putea să se întâmple și pe aici!

Dacă stăm și analizăm, sistemul de sănătate de dincolo de Petea este mult mai bine pus la punct decât cel românesc. Și totuși...

Mă gândesc cu groază ce ar fi fost dacă la cârma țării s-ar fi aflat acum tanti Dăncilă, cu șleahta ei. Veorica se plânge că nu i se cere sfatul și atunci mă gândesc că prostia este mult mai periculoasă decât coronavirusul. Țin minte că, ori de câte ori o auzeam la televizor, îmi venea să azvârlu cât-colo manualele și, de disperare, să mă înscriu repede în PSD!

Dacă nici în aceste momente tragice oamenii aceștia nu au trista revelație a uriașei lor mediocrități, egalată doar de o rapacitate oarbă, atunci cred că nimic esențial nu se va modifica. Dacă am reuși să învățăm ceva din toată catastrofa asta, dacă am avea curajul de a reseta întreg sistemul nostru, atunci înseamnă că totuși, niște oameni

înțelepți ar putea să ne deschidă ochii spre o nouă Românie!

Educația, sănătatea, cultura, iată trei domenii esențiale care ar putea să contribuie decisiv la o atât de așteptată schimbare! Dacă în loc de munți de hârțoage, rapoarte, bilanțuri și portofolii ne vom ocupa de lucruri reale, de cele sporitoare, atunci mai avem o șansă. Ministerele colcăie de birocrați care toată viața nu au făcut altceva decât să secreteze un sistem birocratic, ucigaș de-a dreptul! Indivizii ăștia sunt cei mai mari specialiști în a complica lucrurile care ar putea să se rezolve repede și cu costuri puține. Terminați cu coronavirusul și treceți la dezinfectarea birocratică! Și de abia după aceea vom putea răsufla ușurați!

6 aprilie 2020